

JUTARNJA PESMA

Ljubav te navije kao podmazani džepni sat,
Babica te je potapšala po stopalima, i tvoj ogoljeni krik
Smestio se između cestica.
Naši glasovi odjekuju, uvelicavaju naš dolazak. Nova statua.
U promaji muzeja, tvoja nagost
baca senku na našu sigurnost. Stojimo okolo uprazno kao zidovi.

Nisam ti više majka
Kada oblaci glade ogledalo da bi odrazilo njihovo sopstveno usporeno
Nestajanje pod rukom vetra.
Citave noci tvoj dah kao nocni leptir
Treperi između spljoštenih ružicastih ruža. Budim se da bih cula:
Udaljeno more šumi mi ušima.
Jedan krik, i spoticem se o krevet, teška kao krava i rascvetana
U svojoj viktorijanskoj spavacici.
Tvoja usta otvoreno cista kao macja. Prozorsko okno
Beli i guta svoje bezizrazne zvezde. I sada ispituješ
Tu svoju šaku tonova;

DETE

Tvoje bistro oko je jedna apsolutno divna stvar.
Želim ga ispuniti bojom i patkama,
Novim zoološkim vrtom

Cija imena ti izmišljaš
Proljecna pahuljica, Indijanska lula,
Mala

Stabljika bez neravnine,
Jezerce u koje bi slike
Bile velike i klasicne

Ne ovo mucno
Svijanje ruku, ovaj mracan
Strop bez zvijezde

GROZNICA 41

Cisto? Šta je to?
Jezici pakla su
mlitavi, mlitavi k'o trostruki

Jezici mlitavog, debelog Kerbera
što na ulazu dahce. Nemocan
lizanjem da ocisti

Groznicavu tetivu, greh, greh.
Zapomaže fitilj.
Neuništivi vonj

Ugašene svece!
Ljubav, ljubav, niski pramenovi dima se vijū
oko mene k'o Isidorini šalovi, bojim se

Zakacice se jedan i u tacku zaglaviti.
Takvi sumorno žuti pramenovi dima
sopstveni element tvore. Nece se razici,

Vec ce oko Zemlje kružiti
gušeci staro i nejakō,
bolešljivo

U kolecvi odojce nežno,
grozna orhideja
viseci svoj vrt u zraku veša,

Djavalji leopard!
Izbeli njega radijacija
i ubija zacas.

Tela preljubnika pomazujuci
k'o pepeo Hirošimu i razjedajuci.
Greh. Greh.

Dragi, svu noc
gasih se i palih, gasih se i palih.
Preteški postaju caršavi k'o bludnikov poljubac.

Tri dana. Tri noci.
Limunova voda, pileca
voda, gadi mi se voda.

Precista sam za tebe il' bilo koga.
Telo me tvoje
ranjava kao što svet ranjava Boga. Svetiljka sam -

Moja glava mesec
od japanske hartije, moja od zlata iskovana koža
beskrajno fina i beskrajno skupa.

Zar te ne užasava moja vrelina? I moja svetlost.
Celom sobom kamelija sam neizmerna
što žari se i ljeska, blesak do bleska.

Mislim da se dižem,
mislim da cu se uzneti...
Late brojanice od vrelog metala, i ja, ljubavi ja

Cista sam acetilenska
Devica,

opervažena ružama

Poljupcima, kerubinima,
svim onim što te ružicaste trice znace.
Ni tebi, ni njemu

Ni njemu, ni njemu
(moja se ja rastvaraju, podsuknje stare drolje) -
Raju.

REZ

-za Susan O' Neill Roe

Divota -
Moj palac umesto luka.
Nema više vrška
Tek nekakva šarka

Kožna,
Jagodica kao šešir,
Samrtno bleđa.
Pa crveni taj pliš.

Poklonice mali,
Indijanac ti skide skalp.
Cureca kresta tvog
Cilima odmotava se

Pravo iz srca.
Stupam na njega,
Šcepavši bocu
Ružicastog sekta.

Svetkovina je to.
Iz posekotine
Istrcava vojnika milion
Crveni mundir na svakom.

Na cijoj li su strani?
O moj
Homunkuluse, bolna sam ti.
Pilulu uzeh da umorim

Tanušni
Papirnati osecaj
Saboteur,
Kamikazo -

Mrlja na tvojoj
Kju-Kluks-Klan gazi
Babuški

Tamni i gasne, a kad

Loptasta
Srž tvog srca
Suprotstavi svoj mali
Mlin tišine

Kako dipaš -
Trepanirani ratnice,
Prljavce,
Palce patrljce.

Zenski Lazar

Silvija Plat

Opet sam to izvela
Jednom u svakih deset leta
To mi uspeva

Neka vrsta pokretnog cuda, moja put
sjajna kao nacisticki abazur
moje desno stopalo
Pritiskac za hartiju
Moje lice bezlicno, fino
Jevrejsko rublje

Salvet u kut
O moj neprijatelju
Jesam li uzasna?

Nos, ocne duplje, svi zubi?
Neprijatni zadah
Nestace za dan

Ubrzo, ubrzo ce meso
sto grobna raka ga pojede
kod kuce na meni da bude

A ja nasmejana zena
Meni je tek trideseta
I kao macka mogu devet puta da mrem

Ovo je Treci Put
Koliko djubreta
Za unistenje svake decenije

Koliki milion niti
Gomila sto kreka kikiriki
Gura se da vidi

Kako mi odvijaju ruku, nogu-
Veliko svlačenje
Gospodo, dame

To su moje ruke
Moja kolena
Moguće da sam kost i koža

Pa ipak ista sam, identična žena
Prvi put se desilo kad sam imala deset godina
Nesrećan slučaj

Drugi put sam mislila
Da istrajam i da se više ne vraćam tu
Njihala sam se sklopljena

Kao morska školjka
Morali su da me zovu i zovu
I crve s mene skidaju kao biserje lepljivo

Umiranje je
Vestina kao i sve ostalo
Ja to izvodim maestralno
Izvodim tako da izgleda pakleno.
Izvodim tako da izgleda stvarno.
Moglo bi se reći rođena sam za to

Lako je to izvesti u samici.
Lako je to izvesti i ostati gde si.
Ovo je teatralni

Povratak usred belog dana
Istom mestu, istom liku, istom zverskom
Poviku iznenadjenja:

"Čudo!"
Koji me obara
Plaća se

Razgledanje mojih oziljaka, plaća se
Slušanje mog srca-
Stvarno kuca

I plaća se, mnogo se plaća
Za rec ili dodir
Ili kaplju krvi

Pramen moje kose ili mog odela
Zato, zato Herr Doktor,
Zato Herr Neprijatelj -

Ja sam vase delo
Ja sam vase blago
Cedo od suva zlata

Sto s eu vrisak istapa
Vrtim se i gorim
Ne mislite da vas veliki trud sporim.

Pepeo, pepeo-
Dzarate i mesate
Meso, kost, niceg tu nema-

Parce sapuna
Burma s vuncanja
Plomba zlatna

Herr Bog, Herr Lucifer
Oprez
Oprez.

Iz pepela
Ustajem s kosama crvenim
I muskarce kao zrak tamanim.

„Zena je dovršena.

Njeno mrtvo

Telo nosi osmeh ispunjenja,

Privid grčke nuznosti

Tece naborima njene toge,

Njene bose

Noge kao da vele:

Daleko dogurasmo, gotovo je.“

OGLEDALO

Posrebreno sam i egzaktno. Nemam predrasuda.
Sto god vidim odmah progutam.
Onakvo kakvo je, nezamuceno ljubavlju ili nedopadanjem.

Nisam okrutno, samo istinoljubivo-
Oko malenog boga, cetvorougaono.
Vreme provodim uglavnom meditirajuci o suprotnom zidu.

Ruzicast je, s flekama. Tako ga dugo gledam
Da pomislim da je delic moga srca. Ali on treperi.
Stalno nas razdvajaju lica i pomrcina.

Sad sam jezero. Jedna zena se svija nada mnom
Trazeci moje potvrde za ono sto stvarno jeste.
Zatim se okrece onim lazovima, svecama i luni.
Vidim joj ledja i verno ih odslikavam.
Nagradjuje me suzama i pokretima ruku.
Vazno sam joj. Dolazi i odlazi.
Njeno to lice svakog jutra smenjuje tamu.
U meni je mladu devojku utopila, i iz mene se jedna
starica
Iz dana u dan dize prema njoj, kao strasna riba.

Tatica

Ne valjaš ti, ne valjaš ti
više, cipelo crne masti
u kojoj sam živela poput stopala
trideset leta, sirota i bela,
jedva se usudjujuci da udahnem il' ucinim apci.

Tatice, morala sam te ubiti.
Ti umro si pre no što sam imala vremena...
Težak poput mramora, torba puna Boga
sablasni kip s jednim nožnim palcem
veliko k'o foka iz Friska

I glavom u cudljivom Atlantiku
gde se zeleno preko plavog preliva
u vodama divnog Nosita.
Molila sam da te vratim tu.
Ach, du.

Na nemackom jeziku, u poljskom gradu
što sravnjen je valjkom
ratova, ratova, ratova.
Al' ime je gradu obicno.
Moj prijatelj Poljak

Kaže da ih je tuce il' dva-tri,
pa nikad nisam mogla reci gde si ti
krocio, koren pustio.
Nikad nisam mogla s tobom govoriti,
jezik mi se zaglavio u vilici.

Zaglavio se u zamci, bodljikavoj žici.
Ich, Ich, Ich, Ich.

Jedva da govorih.
Od svakog sam Nemca mislila da si ti.
I ta bestidna jezicina

Mašinerija, mašinerija
što me grubo gura k'o da sam Juda.
Juda za Dahau, Aušvic, Belsen.
Pocela sam da govorim k'o Juda.
Mislim da možda i jesam Juda.

Snegovi Tirola, svetlo becko pivo
nisu odvec cisti ni istinski.
S mojim ciganskim pretkom i srecom hudom
i mojim tarok-špilom i mojim tarok-špilom
mogla bih pomalo i Juda biti.

Uvek si me platio ti,
s tvojom Luftwaffe, tvojim curli-curli,
i tvojim urednim brkom
i okom arijevskim, što plavo sjakti.
Panzer-man, panzer-man, o, ti....

Ne bog nego svastika
toliko crna da se nijedno nebo ne može provuci.
Svaka žena obožava fašistu,
cizma u lice, zversko
zversko srce zveri k'o ti.

Ti stojiš pred školskom tablom, tatice,
na slici koju imam o tebi,
razrez ti na bradi umesto na nozi
al' manji djavozato nisi, niti si
išta manje onaj covek crni

Što uspe moje lepo crveno srce na dvoje pregristi.
Deset mi je leta bilo kad su te sahranili.
Sa dvadeset sam pokušala da umrem.
I da se vratim, vratim, vratim tebi.
Mislila sam i kosti ce hteti.

Al' iz vreće su me izvukli
i lepkom spojili,
i tad sam znala šta mi je ciniti.
Napravila sam model po tebi.
Coveka u crnom s Meinkamph izgledom

I sklonošcu da mucu i tlaci.
I rekla sam: postojati, postojati.
Zato sam, tatice, najzad na slobodi.
Crni telefon je iz korena isključen,
glasovi kroz njega ne mogu gmizati.

Ako sam morala jednog, morala sam dvojicu ubiti.
Vampira koji je tvrdio da je ti

i celo jedno leto krv mi pio,
sedam leta, ako baš hočeš da znaš.
Tatice, sad možeš opet da pocivaš.

Kolac je u tvom debelom crnom srcu
a seljaci te nikad nisu voleli.
Igraju oni sad i gaze po tebi.
Uvek su znali da si to ti.
Tatice, tatice, skote, ja sam na slobodi.

TULUPANI

Tulipani su više nego uzbudljivi, zima je ovdje.
Pogledaj kako je sve bijelo, tako mirno, kako je sve snijezno.
Ucim se spokoju, mirno lezeci sama
Dok svjetlost pociva na ovim bijelim zidovima, ovom krevetu, ovim rukama.
Ja sam niko; nemam ništa sa eksplozijama.
Dala sam svoje ime i svoju odjecu medicinskoj sestri,
Anesteziologu svoju anamnezu i tijelo hirurzima.

Ugniježdili su mi glavu u jastuke i plahte
Kao oko između dva bijela kapka sto ne daju se zatvoriti.
Glupi učenik, sve mora unijeti unutra.
Medicinske sestre su prolazile i prolazile, one nisu nevolja,
Prolaze hodnicima lagodno u svojim bijelim kapicama,
Zato je tesko reci koliko ih ima.

Za njih je moje tijelo sljunak, njeguju ga kao što voda
Sapire sljunak, glacajući ga nježno.
Donose mi umrtvljenost u svojim svijetlim iglama, donose mi san.
Sada sam se izgubila, muka mi je od prtaljage –
Moj kozni putni kofer kao crna kutija za lijekove,
Muz i djeca se smiju na porodičnoj fotografiji;
Njihovi osmjesi se hvataju za moju kozu, male udice smijalice.

Pustila sam stvari da iskliznu, tridesetogodišnji teretni brod
Tvrdoglavu visi na mom imenu i adresi.
Ocistile su me tuferima od mojih voljenih asocijacija.
Upasena i jadona na plasticnom jastucastom zelenom trolejbusu
Gledam moje zubalo, moj nocni sto, moje knjige
Sto tonu iz vida, a voda mi poplavi glavu.
Sada sam casna sestra, nikad nisam bila ovako cista.

Nisam zeljela nikakvo cvijece, samo sam zeljela
Da lezim sa podignutim rukama svojim, potpuno prazna.
Koja sloboda je to, nemas pojma koja je to sloboda –
Spokoj je toliko veliki da te obmamnjuje,
A nista ne trazi, ni traku sa imenom, ni sitnicu.
Napokon, smrt se blizila; zamislijam ih
Kako zatvaraju svoja usta, kao Bratstvo.

Kao prvo, tulipani su previse crveni, vrijedjaju me.
Čak i kroz ukrasni papir mogu ih cuti kako disu
Lagano, kroz svoje bijele uvojke, kao uzasnu bebu.
Njihovo crvenilo prica sa mojom ranom, odgovara.
Pazljivi su: izgleda da lebde, ali spustise me dolje,
Uznemiruju me svojim iznenadujucim jezicima i bojom,
Dvanaest crvenih utopljenika oko moga vrata.

Niko me prije nije gledao, sada sam gledana.
Tulipani mi se okreću, i prozor iza mene
Gdje jednom na dan svjetlost polako se siri i polako suzava,
Vidim sebe, skupljenu, smijesnu, sjenka papira
Između oka sunca i oka tulipana,
Nemam lice, htjela sam se suociti sa sobom.
Odvazni tulipani pojedose moj kisik.

Zrak je bio dovoljno miran prije nego su dosli,
Dolazeci i odlazeci, dah za dahom, bez imalo zurbe.
Napunise ga kao gromoglasna buka, tulipani.
Sada se zrak mota i vrtlozi oko njih kao što se rijeka
Mota i vrtlozi oko potonule zahrdjale masine.
Oni plijene moju paznju, a bila je sretna
Igrajući i odmarajući se bez obaveze prema sebi.

Zidovi, također, izgleda da zagrijavaju se.
Tulipani bi trebali biti iza rešetaka kao opasne zivotinje;
Otvaraju se kao kakva usta neke ogromne africke macke,
Dok sam ja svjesna moga srca: otvara i zatvara
Svoje kugle crvenih pupoljaka, rascvjetane ljubavi za mnom.
Voda koju pijem je topla i slana, kao more,
I dolazi iz zemlje daleke kao zdravlje.

Nisam željela nikakvo cvijeće, samo sam željela
Da ležim sa podignutim rukama svojim, potpuno prazna.
Koja sloboda je to, nemaš pojma koja je to sloboda –
Spokoj je toliko veliki da te obmamnjuje,
A nista ne trazi, ni traku sa imenom, ni sitnicu.
Napokon, smrt se blizila; zamisljam ih
Kako zatvaraju svoja usta, kao Bratstvo.

Lezbos

Pakost u kuhinji!
Sikcu krompiri
Sve je to Holivud, bez prozora

Neon trepce kao uzasna glavobolja
Stidljive papirnate trake namesto vrata-
Pozorisne zavese, udovicine lokne
A ja sam ti, draga, patoloska lazljivica
A moje dete-vidi je, potruske na podu
Lutkica pokidanih konaca, do besvesti se rita-
Zasto je ona sizofrena
Rumeno njeno i belo lisce, panika
Bacila si njene macice kroz prozor
U neakvu cementnu rupu
Gde pogane, bljuju i cvile a ona to ne moze da cuje
Kazes ne podnosis je
Kopile je devojica
Ti kojoj su produvali najnike kao pokvaren radio
Ociscen od glasova i istorije, staticke
Buke novog
Kazes trebalo bi da udavim macice. Njihov smrad!
Kazes trebalo bi da udavim svoju devojicu
Prerezace sebi grlo u desetoj ako je luda u drugoj
Beba se creka, debeli puz
Na uglacanim rombovima narandzastog linoleuma
Njega bi mogla da pojedes. On je decak
Kazes muz ti ne valja
Njegova jevrejska mama cuva njegov slatki seks kao zrno
Bisera
Ti imas jednu bebu, ja imam dve
Bilo bi dobro da sedim na steni kraj Kornvola i kosu da
Cesljam
Bilo bi dobro da tigraste gacice nosim, bilo bi dobro da
imam avanturu
Bilo bi dobro da se sretnemo u drugom zivotu, bilo bi
dobro da se sretnemo u vazduhu,

Ja i ti.

U medjuvremenu tu je smrad masti i bebine pogani
Drogirana sam i tupa od poslednje pilule z aspavanje
Smog kuvanja, smog pakla
Obavija nase glave, dve zlobne suprotnosti
Nase kosti, nasu kosu
Zovem te Siroticom, siroctom. Bolesna si
Od sunca dobijas chir, od vetra TBC
Nekad si lepa bila ti
U Njujorku, Holivudu, muskarci su govorili: "Svrshila?
Uf, mala, strashna si"
Glumila si, glumila i glumila iz zadovoljstva
Impotentni muz izlazi na kafu
Pokusavam da ga unutra zadrzim
Stari gromobran
Kisele kupke, siroko nebo bez tebe
On se baca niz plasticni kaldrmisani brezuljak
Ishibani tramvaj. Varnice su plavichaste
Bljuju plavichaste varnice
Rasipajuci se u milion cestica poput kvarca

O dragulju! O, dragoceni!
Te noci je luna
Teglila svoju torbu, bolesna
Zver
Gore nad svetlima pristanista
A onda je postala normalna
Tvrda, izdvojena i bela
Sjaj ljusture na pesku na smrt me je preplasio
Nastavili smo da sakupljamo pregrsti, ljubeci ga
Meseci ga, telo mulata
Svileni pesak
Pas je pokupio tvoje pseto od muza. On je otisao

Sad sam tiha, u mrznji
Do grla
Gustoj, gustoj
Ne govorim
Pakujem tvrde krompire kao finu odecu
Pakujem bebe
Pakujem bolesne machke
O vazo puna kiseline
Ljubav je to cime si ispunjena. Znash ti koga mrzish.
Grli on svoju loptu i lanac dole kod vrata
Sto se otvaraju ka moru
Gde ono nadire, belo i crno
A onda kulja nazad
Svakoga dana punis mu dushu varkama, poput bejzbol
bacacha.

Tako si iscrpljena
Tvoj glas je moja naushnica
Sto lepece i sishe, krvozedni shishmish
To je to. To je to
Viris kroz vrata
Tuzna vesticara: "Svaka je zena drolja.
Ne mogu da komuniciram."

Gledam kako se tvoj drazesni decor
Zatvara oko tebe kao bebina pesnica
Ili sasa, ta morska
Dragana, ta kleptomanka
Jos sam neiskusna
Kazem: mozda se i vratim
Znas ti cemu sluze lazi

Cak ni na tvojim zen nebesima necemo se sresti

Rodendanski dar

[Sylvia Plath

Šta je to, iza tog vela, ružno, lepo?
Svetluca, ima li grudi, ima li oštrica?

Sigurna sam da je izuzetno, sigurna sam da baš to zelim.
Dok cutke kuvam, osećam kako me gleda, osećam kako misli

"Da li je to ona pred kojom treba da se pojavim,
Da li je to izabranica, ta s crnim podocnjacima i oziljkom?"

Meri brašno, višak sklanja.
Drži se recepta, recepta, recepta.

Da li je to ta za blagovesti?
Gospode, kakva smejurija!"

Ali svetluca, ne prestaje, mislim da me zeli.
Bilo bi mi svejedno i da su kosti ili dugme od bisera.

Ove godine i ne očekujem bog zna šta od dara.
Konacno samo sam slučajno ziva.

Htedoh tog puta da se ubijem na svaki način.
Sad tu su ti velovi, što svetlucaju kao zavesa,

Prozirni saten jednog januarskog prozora,
Beo kao bebina presvlaka i blistav od samrtnog daha. O,
slonovaco!

Mora da je kljova tamo, neki stub-utvara?
Zar ne vidiš da mi nije vazno šta je?

Zar mi ga ne možeš dati?
Ne stidi se-ne mari ako je malo.

Ne budi zao, spremna sam na ogromno.
Sednimo kraj njega svako sa svoje strane i divimo se sjaju,

Čaklini, mnogostrukosti njegovoj slicnoj ogledalu.
Poslednju veceru pojedimo s njega, kao s bolnickog tanjira.

Znam zašto nećeš da mi ga daš,
Prestravljen si

Odleteće svet u jednom vrisku, i tvoja glava zajedno s njim,

Reljefna, bronzana, anticki štit,

Cudo za tvoje praunuke.
Ne boj se, nije tako.

Samo ću ga uzeti i tiho se skloniti.
Nećeš cuti otvaranje, ni šuškanje papira,

Ni skidanje vrpce, ni uzvik na kraju.
Rekla bih da ne ceniš baš moju diskreciju.

Da samo znaš kako velovi razaraju moje dane.
Za tebe oni su samo prozračnost, čisti zrak.

Ali, Gospode, oblaci su kao pamuk.
Armija njih. Oni su ugljen-monoksid.

Slatko, slatko ga udišem
Puneci vene nevidljivim, milionima

Mogućih cestica što otkucavaju godine mog zica.
U srebro si odeven za ovu priliku. O, racunaru -

Zar ne možeš nešto da propustiti ostaviš celo?
Moraš li purpustom da zigošeš svaki deo?

Moraš li da ubiješ sve što možeš?
Jedino to danas želim, i samo mi ti to možeš dati.

Stoji pod mojim prozorom, veliko kao nebo.
Iz mojih caršava diše, ledeno mrtvo središte,

Gde se prosuti zivoti mrznu i koce za istoriju,
Nek ne dode poštom, prst po prst.

Nek ne dode recju sa usana, bilo bi meni šezdeset godina
Kad bi celo dospelo, bila bi odvec tupa da ga upotrebim.

Samo skini veo, veo, veo.
Kad bi to bila smrt

Divila bih se njenom dubokom znacenju, njenim
vanvremenim ocima

Znala bih da si ozbiljan ti.

Tad bila bi to cast, bio bi to rodendan.
I ne bi sekao noz, vec prodirao

Nevin i čist kao plac novorodenceta,
A od mene bi kliznula vasiona.

- Svakodnevnica -

Umorna od prstenja
Umorna od glasova u glavi
koji joj kazu - pisi, umri

ona stavlja glavu u pecnicu
dobro zagrijanu, netom opranu
da napravi svoj posljednji rucak
za muza kojeg nema,
za djecu koju neće vidjeti kako odrastaju,
čak i za susjeda u
stanu iznad njenog stana,
jedinствен, originalan rucak
po njenom receptu,
ne osobito sladak,
rucak koji je već i prije spremala
ali joj nikad nije uspio,
rucak koji će sama pojesti...

Crni gavran u kišnom vremenu

Tamo gore na ukrucenoj grani
Zgrbio se mokar crni gavran,
Namješta i razmješta perje na kiši.
Ne očekujem da čudo
Ili slučaj

Potpali prizor
U mom oku, niti više tražim
Neku svrhu u bezveznom vremenu,
Samo nek mrljavo lišće pada kako pada,
Bez cifranja, bez navještaja.

Premda, priznajem, ponekad
Želim neki odgovor
Mutvog neba, no ne mogu se požaliti:
Još uvijek neko maleno svjetlo može
Skociti raspaljeno

Iz kuhinjskog stola ili stolice
Kao da nebeski plam prisvaja
Katkad najtuplje predmete-
Posvećujući tako interval
Inace beznacajan

Darovanjem velicine, casti,
Možda čak i ljubavi. U svakom slučaju, sada koracam
Oprezna (jer se to može zbiti
Čak i u ovom tmutom, trošnom krajoliku); skepticna
A ipak mudra, ne znajući

Koji bi to andeo mogao poželjeti da zaplamsa
Odjednom kraj mene. Znam samo da gavran
Uređujući crno perje može zasjati tako
Da mi omami čula, podigne

Ocne kapke, i odobri

Kratkotrajnu odgodu od straha
Zbog pune neutralnosti. S malo sreće,
Putujući tvrdoglavo kroz ovo doba
Umorna,
Skrpat ću nekakav

Sadržaj. Cuda se događaju.
Želiš li te grcevite
Trikove zračenja nazvati cudima. Opet pocinje čekanje,
Dugo čekanje na anđela,
Na taj rijedak, slučajan silazak.

.....

Koiko dugo mogu da bidem zid, što vetar zadržava?
Koliko dugo mogu
Da krotim sunce senkom svoga dlana,
I zaustavljam plave strele ledene lune?
Glasovi osame, glasovi tuge
Ogrcu me neizbežno.
Kako da ih umilostivi, ta mala uspavanka?

Koliko dugo mogu moje ruke
Da budu zavoji za njegove povrede, a moje reci
Blistave nebeske ptice, što teše, šta teše?
Strašna je to stvar
Biti tako otvoren; to je kao da je moje srce
Navuklo na sebe lice i krenulo u svet.

.....
Deo iz Tri zene

Paraliticar

Dešava se. Potrajace? -
Mozak mi je stena,
Nemocnih prstiju, bez jezika,
Moj bog su pluća od celika

Koja me vole, pumpaju
Moje dve
Kese za prašinu i prazne ih
Nece

Dozvoliti da potonem
Dok napolju dan klizi kao telegrafska traka.
Noc donosi ljubicice,
Tapete s ocima,

Svetla,
Blage neznance
Što govore: "Kako si?"
Uštirkana, odbojna prsa.

Mrtvo jaje, pocivam
Ceo
Na celom svetu koji ne mogu da opipam,
Na belom, zategnutom

Bubnju moje postelje
Posecuju me fotografije-
Moja žena, mrtva i ravna, u krznu iz 1920,
Sa ustima punim bisera,

Dve devojci
Ravne kao ona, šapucu: "Mi smo tvoje kceri."
Mirne vode
Prekrivaju moje usne

Oci, nos i uši,
Prozirni
Celoфан koji ne mogu da pocepam.
Na golim ledima

Smešim se, kao Buda, sva
Htenja, želje
Spadaju sa mene poput prstenova
Grleci svoja svetla.

Kandza
Magnolije,
Sopstvenim mirisima opijena,
Ništa ne traži od života.

Spaljivanje veštice

Na tržnici oni slažu suvo granje.
Gustiš od senki jadan je ogrtac. Nastanjujem
Svoje voštano oblicje, telo lutke.
Bolest ovde zapocinje: ja sam pikado tabla za veštice.
Samo davo može davola da pojede.
U mesecu crvenog lišca penjem se na postelju od vatre.

Lako je tamu kriviti: celjust vrata,
Utrobu podruma. Oni su iskricavost moju ugasili.
Crna tvrdokrila gospa drži me u kavezu za papagaja.
Kako ogromne oci mrtvi imaju!
Intimna sam sa dlakavim duhom.
Dim koluta iz grlica one prazne tegle.

Ako sam mala, ne mogu napraviti štetu.
Ako se ne krecem, necu ništa prevrnuti. Tako sam rekla,

Sedeci pod poklopcem, sitna i nepokretna kao zrno pirinca.

Oni odižu ringle, krug za krugom.
Puni smo mi skroba, mali moji beli drugari. Mi rastemo.
U pocetku to boli. Crveni jezici istinu ce poducavati.

Majko svih buba, samo otvori šaku:
Proletecu kroz svecina usta poput neoprljenog nocnog leptira.

Vrati mi moje oblicje. Spremna sam da odgonetnem dane
Kada sam se s prahom sjedinila u senci od kamena.
Moji gležnjevi se sjaje. Sjaj se penje uz moja bedra.
Izgubljena sam, izgubljena, u haljinama od sveg tog svetla.

Lifting lica

Donosiš mi dobre vesti sa klinike,
Odbacuješ svileni šal, pokaziješ zategnuto belo
Mumijino platno, smeješ se: dobro sam.
U devetoj godini, otrov žut anestetigar
Nahranio me banana gasom kroz žablju masku. Odvratna duplja
Zabucala je od loših snova i jupiterskih glasova hirurga.
Onda je majka isplivala, držeci limenu zdelu.
O bilo mi je muka.

Sve su to izmenili. Putujem
Gola kao Kleopatra u dobro iskuvanoj bolnickoj presvlaci,
Zapenušena od sedativa i neobicno duhovita,
Kotrljam se do predvoja gde neki ljubazan covek
Stiska moje prste umesto mene. Tera me da osećam kako nešto dragoceno
Istice iz ventila mojih prstiju. Na brojku dva
Tama me briše kao kredu sa školske table...
Ništa više ne znam.

Pet dana ležim skrivena
Poput bureta odvrnuta, godine se u moj jastuk cede,
Čak i moja najbolja prijateljica misli da sam na selu.
Koža nema korena, ljušti se kao hartija.

Kad se nasmešim šavovi se zategnu. Rastem unazad. Dvadeset mi je godina,
Raskvocana u dugim suknjama na sofi mog prvog muža, moji prsti su
Zariveni u runsku vunu mrtvog pudla;
Macku još nisam imala.

Sad je ona gotova, gospoda sa podvoljkom
Koji sam gledala kako se smešta, bora za borom, u ogledalu-
Staro carapino lice, otromboljeno na pecurki za krpljenje.
Zarobljena je u nekoj laboratorijskoj tegli.
Neka crkne tamo, ili neka vene sledećih pedeset godina
Dremajući, ljuškajući se i prstima prebiruci svoju retku kosu.

Samoj sebi mati, budim se u gazu povijena,
Poput odojceta ružicasta i glatka.

Metafore

Ja sam zagonetka od devet slogova,
Slon, nezgrapna kucerina,
Dunja sto se klati na dve vreze
O rujno voće, slonovaco, plemenita stabla!
Ta vekna je velika narasla od sopstvenog kvasca.
Tek iskovan novac je u tom debelom budjelu.
Ja sam sredstvo, pozornica, u teletu krava.
Pojela sam vrecu zelenih jabuka,
Ukrcala se na voz sa koga mi nema silaska.

Ja sam okomita

No ja bih radije bila vodoravna.
Ja nisam drvo s korijenom u zemlji
Što siše minerale i majcinsku ljubav
Kako bih svakog ožujka mogla svjetlucati u lišću,
Niti sam ja ljepota vrtne ljehe
Što privlaci svoj dio uzvika "Ah", živopisno obojena,
Nesvjesna da će uskoro morati izgubiti latice.
U usporedbi sa mnom, drvo je besmrtno
A vrtna gredica nije visoka, no to više iznenađuje.
I ja želim dug vijek prvoga i izazovnost potonje.

Nocas, u jedva zamjetnoj svjetlosti zvijezda,
Drveće i cvijeće rasiplje svoje pro hladne mirise.
Šecem među njima, no nijedno od njih me ne zamjećuje.
Katkada mislim da kada spavam
Mora da sam im najsavršenije nalik -
Misli su postale nejasnim.
Prirodnije je za me da ležim.
Tad smo nebo i ja u otvorenom razgovoru,
A bit ću korisna kad konačno legnem:
Tad će me drveće moći već jednom dotaci i cvjetovi naci vremena za me.

Luna i tisovo stablo

Svetlost uma je to, hladna i planetarna.
Stabla uma su crna. Svetlost je plava.
Na moja stopala, ko da sam Gospod, trave polažu svoje jade,

Clanke mi peckaju i o prolaznosti mrmore.
Dimne, utvarne magle nastanjuju to mesto
Od moje kuće odeljeno nizom nadgrobnihi ploca.
Prosto ne mogu da nazrem kuda se stiže.

Luna nije izlaz. I sama je lice,
Belo ko zglob i strašno uznemireno.
More za sobom vuče, ko mracno zlodelo; cuti
Sa O-zevom potpunog ocaja. Tu ja živim.
Dva puta nedeljom, zvona izbezume nebo –
Osam velikih jezika obznanjuju Vaskrsenje.
Na kraju, trezveno odbiju svoja imena.

Uvis stremitisovo stablo. Gotskog je oblika.
Oci ga slede i lunu pronalaze.
Luna je moja mati. Nije ona mila ko Marija.
Iz njene odore plave mali šišmiši ispadaju i sove.
Kako bih volela da u nežnost verujem –
Lice kipa, svecama umekšano
Skreće, baš k meni, svoje blage oci.

Nisko sam pala. Cvetaju oblaci
Plavi i tajnoviti ponad lica zvezda.
U crkvi, potpuno će pomodreti sveci
Lebdeci na osetljivim stopalima iznad hladnih klecala.

Lica i ruku ukrucenih od svetosti.
Luna ne vidi ništa od toga. Gola je ona i divlja.
A poruka tisovog stabla je tmina – tmina i tišina.

Sitni Sati

Prazna, odjekujem i za najmanjim korakom,
Muzej bez kipova, velichajan zbog stupova, trijemova, rotunda.
U mom dvorishtu vodoskok shiklja i tone natrag u sama sebe,
Opatichkog srca i slijep za svijet. Mramorni ljljani
Hlape svoju bljedocu kao mio miris.

Zamishljam se sa silnom publikom,
Kao majku bijele Nike i nekoliko golookih Apolona.
Namjesto toga, mrtvi me vrijedjaju pazznjom,
I nishta se ne mozzedogoditi.
Mjesec polazze ruku na moje chelo,
Bezizrazzajnog lica i nijem poput bolnicharke.

Bolje Uskrsnuce

Pameti nemam, ni rechi ni suza;
Srce u meni kao kamen je,
Za nade i strahove previshe utrnulo je;
Gledaj desno, gledaj levo, sama ostajem;
Podizzem svoje oči zgasnule od tuge;
Ne vidim brda vechna;
Moj zzivot kao opali list je;
O, Isuse, ozzivi me!

DIJETE

Tvoje bistro oko je jedna apsolutno divna stvar.
Želim ga ispuniti bojom i patkama,
Novim zoološkim vrtom

Cija imena ti izmišljaš
Proljecna pahuljica, Indijanska lula,
Mala

Stabljika bez neravnine,
Jezerce u koje bi slike
Bile velike i klasicne

Ne ovo mucno
Svijanje ruku, ovaj mracan
Strop bez zvijezde

SUPARNIK

Kad bi se luna smejala, na tebe bi licila.
Isti utisak ostavljaš
Prekrasnog neceg, al razornog.
I ti i ona veliki ste dužnici svetla.
Njena O-usta nad svetom tuže; tvoja su prirodna

A prvi ti je dar da sve u kamen pretvoriš.
Budim se u mauzoleju; tu si,
Lupkaš prstima po mermernom stolu, tražiš cigarete,
Pakostan ko žena, al ne tako nervozan,
I od želje mreš da nešto bespogovorno laneš.

Luna takode, svoje podanstvo ponižava.
Al danju je smešna.
Nezadovoljstva tvoja, s druge strane,
Stižu kroz poštanski prerez s redovitošću punom ljubavi,
Bela i prazna, rasprostiruca ko ugljen-monoksid.

Ni dana bez vesti od tebe,
Šetaš možda Afrikom, al misliš na mene.

POSLJEDNJE RIJECI

Ne želim skroman sanduk, želim sarkofag
Tigrastih šara i na njemu lice
Oblo kao mjesec, pogleda gore uprta.
Želim ih gledati kada stignu
Kopajuci među nijemim rudama, korijenjem.
Vec ih vidim – lica blijedih, poput zvijezda dalekih.
Sad nisu ništa, nisu čak ni dječica.
Zamišljam ih bez oceva i majki, poput prvih bogova.
Pitat ce se bijah li znacajna?
Trebala bih ušeceriti i sacuvati svoje dane kao voce!
Moje se ogledalo zamagljuje!
Još koji dah i nece više baš ništa odražavati.
Cvjetovi i lica postaju bijeli papir.

Ne uzdam se u dušu, Ona izmice poput pare.
U snovima, kroz otvor usta ili oka. Ne mogu je zaustaviti.
Jednog se dana nece vratiti. Stvari nisu takve.
One ostaju, njihovi maleni osobiti odsjaji
Podstaknuti cestom upotrebom. Gotovo predu.
Kad mi se tabani ohlade,
Utješit ce me modro oko mog tirkiza.
Dajte mi moje bakrene kuhinjske lonce, nek se moji crvene lonci
Rascvjetaju oko mene poput noćnog cvijeca, mirisni.
Omotat ce me u zavoje, pohranit ce mi srce
Podno mojih nogu u urednom smotuljku.
Sama cu sebe jedva prepoznati. Bit ce mracno,
A sjaj ovih stvarcica sladji od lica božice Ištar.

U GIPSU

Nikada se iz ovoga necu iskobeljati! Sad postoje dvije mene:

Ova nova apsolutno bijela osoba i ona stara, žuta,
A bijela je zasigurno nadmocnija.
Nije joj potrebna hrana, jedna je od prvih svetica.
U pocetku sam je mrzila, nije imala nikakvu osobnost,
Ležala je sa mnom u postelji kao mrtvo truplo
A ja sam se bojala jer bje oblikovana poput mene.

Samo mnogo bjelja, nelomljivija i nije prigovarala.
Ne usnuh sedmicu dana, tako je bila ledena.
Optuživala sam je za sve i sva no nije odgovarala.
Nisam mogla shvatiti njeno glupo ponašanje!
Kada sam je udarila, ni pomakla se nije,
Kao istinska pacifistkinja.
Tad spoznah da je želja moja ljubav:
Pocela se ugrijavati, a ja otkrih njene prednosti.

Ona bez mene ne bi postojala, stoga je, naravno, bila zahvalna.
Dadoh joj dušu, cvjetala sam iz nje kao što ruža
Cvjeta iz vaze od ne narocito dragocjenog porculana,
I ja bijah ta koja je privlacila svaciju pažnju,
Ne njena bjelina i ljepota, kako sam isprva pretpostavljala.
Postupala sam s njom pomalo pokroviteljski,
A ona je to progutala.
Odmah biste pogodili da je ropskog mentaliteta.

Nisam se protivila njenoj brizi za mene, a ona je to obožavala.
Ujutru me budila zarana, odražavajuć sunce
Sa svog zacudjujuće bijelog torza pa ne mogoh da ne primjetim
Njenu urednost i njenu mirnocu i nju strpljivost:
Ugađjala je mojoj slabosti kao najbolja bolnicarka,
Držeci kosti na mjestu kako bi pravilno zarasle.
S vremenom naš odnos postade strastveniji.

Prestala je prijanjati uza me i cinila se rezervisanom.
Osjećala sam kako me kritikuje uprkos sebi,
Kao da je moje navike na neki način vrijeđaju.
Unutra je puštala promaje i postajala sve rastresenija.
A mene je koža svrbila i ljuštila se u mekim ljuščicama.
Samo zato što me je loše njegovala.
Tad vidjeh u čemu je nevolja: ona je mislila da je besmrtna.

Htjela me je ostaviti, misleć da je nadmocna,
Ta držala sam je u mraku i ona je bila kivna.
Traceti dane dvoreci polovinu tijela!
Tajno se stala nadati da ću umrijeti.
Tad bi mogla prekriti moja usta i oči, prekriti me cijelu,
I nositi moje nefarbano lice kao što cahura mumije
Nosi lice faraona, premda sacinjeno od blata i vode.

Nisam bila u mogućnosti da je se otarasim.
Tako me je dugo podržavala da postatoh mlitava
Zaboravila sam čak kako da hodam ili sjedim,
Pa sam pazila da je ni na koji način ne uzrujam.
Ili se prije vremena pohvalim kako ću se osvetiti.

Živjeti s njom bilo je kao živjeti s vlastitim lijesom:
Ipak još uvijek sam o njoj ovisila, no sa žaljenjem.

Obicavala sam misliti da bismo mogle uspjeti zajedno
Najposlije, bijaše to neka vrsta braka, bivati tako blizu.
Sad mi je jasno, ili ona ili ja.
Ona može biti svetica, a ja ružna i dlakava,
No uskoro ce saznati da to ništa ne znaci.
Prikupljam snagu; jednog cu se dana snaci bez nje,
A ona ce tad ginuti od praznine, osjećajući kako joj nedostajem.

MARIJINA PJESMA

Nedeljno jagnje crvci u masti.
Mast
Žrtvuje svoju neprovidnost...

Okno, sveto zlato.
Vatra ga cini dragocjenim,
Ona ista vatra

Što rastapa masne heretike,
Izjeda Židove.
Njihovi debeli mrtvacki pokrovi lebde

Nad brazgotinom Poljske,
Spaljenom Njemackom.
Oni ne umiru.

Sive ptice opsjedaju moje srce,
Pepeo usta, pepeo oka.
Nastanjuju se. Na visokoj

Klisuri
Što sruci jednog covjeka u svemir
Peci se užariše poput nebesa, ognjene.

To je srce,
Ovaj pakao u koji gazim,
O zlatno dijete koje svijet ce ubiti i pojesti.

ŽENA BEZ DJECE

Utroba

Štroipoce
svojom mahunom, mjesec se
Otkida od stabla a nema kamo poci.

Moj
krajolik je ruka bez crta,
Putevi zauzlani u cvor,
Cvor sam ja.

Ja,
ruža koju ti dovršavaš –
Ovo tijelo,
Ova slonovaca

Božja
kao vrisak djeteta.
Poput pauka ispredam ogledala
Što vjerna mom
oblicju

Izricu samo krv –
Probaj je, tamnocrvenu!
I moja
šuma

Moj pogreb,
I ovaj brijeg i ovaj
Svjetlucav od ustiju
leševa.

TI SI

Na klovna nalik, najsrećniji na svojim rukama,
stopala do zvezda i meseceva lobanja,
sa škrgama k'o riba. Zdrav razum
zgrcenih palceva na način dodao.
Smotan u tebi poput kotura,
lovi svoju tamu k'o što sove rade.
Mutav k'o repa od četvrtog
jula do Dana svih budala,
o, ti visokonarastajući, moj hlepicu.
Mutan k'o magla i iščekivan k'o pošta.
Dalja od Australije.
Atlas svinutih ledja, naš putujući racic.
Umotan k'o pupoljak a kod kuće
k'o sladica u vrcu salamure.
Vrša puta jegulja, bockavih.
Skakutav k'o meksički grah.
Ispravan k'o dobro izveden zbir.

Cist dosije, s tvojim sopstvenim likom.

Muškarac sam
Mada sam jednog
Avgustovskog jutra
Rodila dete
Zdravo dete ružicastih obraza
Sa trbuhom punim mleka
Prirodno – dok je babica
Gurala glavu u međunožje
Kao u plinski štednjak
O na usne deteta
Pala je i druga kap mleka!
Kako je svecano dolazilo
Prvo jutro materinstva
Radost – svetlost
Kroz sobe bolesnika
Nalik igri jaganjaca na proplanku
I dok me je zavodila ta belina
Rub lavora se prelivao
Kad umesto prve vode
Spoznah boju krvi
Šanuh:Samo da ne umrem
Mojom smrću u trenu
Dete bi izgubilo oba roditelja
Sad sam bespolna
Kao umetnost
Spokojan lebdim
Paperje ili oblak šta li?
Trešnjin cvet možda?
Sam sa desetomesečnom matericom
Praznom kao vasiona
Da samocu predem
S jedne na drugu stranu
Potrebno je samo malo
Da budem sam
Sa svojom poezijom

Prispece pcelinjeg sanduka

Narucila sam to, taj pravilan sanduk od drveta
Kockast ko stolica i za dizanje skoro pretežak.
Rekla bih da je mrtvacki kovceg kakvog kepeca

Il kockastog odojceta
Da u njemu nije tolika buka.

Sanduk je zaključan, opasan je.
Moram s njim da prenocim
A ne mogu od njega da se odvojim.
Nema prozora, pa ne vidim šta je unutra.
Postoji samo mrežica, nema odstupnica.

Prislanjam oko na mrežicu.
Mracno je, mracno
S gmizavim osecajem africkih ruku
Sitnih i skvrčenih za izvoz,
Crno po crnom, ljutito se pentra.

Kako da ih napolje pustim?
Žamor me plaši više od svega,
Nerazumljivi slogovi.
To je ko rimska svetina,
Mali, ponaosob, al gospode, zajedno!

Polažem uho na besnu latinštinu.
Nisam Cezar.
Naprosto sam sanduk manijaka narucila.
Mogu i da ih vratim.
Mogu da uginu, ne moram da ih nahranim, ja sam
vlasnica.

Pitam se kolika im je glad.
Pitam se da li bila bih zaboravljena
Samo da im brave otključam i sklonim se u drvo
pretvorena.
Tu je zanovet, njene plave kolonade,
I podsuknje stabla trešnjina.

Možda cu odmah biti zanemarena
U svom mesecevom ruhu i pogrebnom velu.
Nisam izvor medan
Pa zašto bih im bila nišan?
Sutra cu ja da budem slatki Bog, slobodu cu da im dam.

Sanduk je samo privremena stvar.

Crni gavran u kišnom vremenu

Tamo gore na ukrucenoj grani

Zgrbio se mokar crni gavran,

Namješta i razmješta perje na kiši.

Ne očekujem da cudo

Ili slučaj

Potpali prizor

U mom oku, niti više tražim

Neku svrhu u bezveznom vremenu,

Samo nek mrljavo lišće pada kako pada,

Bez cifranja, bez navještaja.

Premda, priznajem, ponekad

Želim neki odgovor

Mutvog neba, no ne mogu se požaliti:

Još uvijek neko maleno svjetlo može

Skociti raspaljeno

Iz kuhinjskog stola ili stolice

Kao da nebeski plam prisvaja

Katkad najtuplje predmete-

Posvecujuci tako interval

Inace beznacajan

Darovanjem velicine, casti,

Možda čak i ljubavi. U svakom slučaju, sada koracam
Oprezna (jer se to može zbiti
Čak i u ovom tmutom, trošnom krajoliku); skeptična
A ipak mudra, ne znajući

Koji bi to anđeo mogao poželjeti da zaplamsa
Odjednom kraj mene. Znam samo da gavrani
Uređujući crno perje može zasjati tako
Da mi omami čula, podigne
Očne kapke, i odobri

Kratkotrajnu odgodu od straha
Zbog pune neutralnosti. S malo sreće,
Putujući tvrdoglavo kroz ovo doba
Umorna,
Skrpati ću nekakav

Sadržaj. Čuda se događaju.
Želiš li te grcevite
Trikove zračenja nazvati čudima. Opet počinje čekanje,
Dugo čekanje na anđela,
Na taj rijedak, slučajni silazak.

.....

Koliko dugo mogu da bih zid, što vetar zadržava?
Koliko dugo mogu
Da krotim sunce senkom svoga dlana,

I zaustavljam plave strele ledene lune?

Glasovi osame, glasovi tuge

Ogrcu me neizbežno.

Kako da ih umilostivi, ta mala uspavanka?

Koliko dugo mogu moje ruke

Da budu zavoji za njegove povrede, a moje reci

Blistave nebeske ptice, što teše, šte teše?

Strašna je to stvar

Biti tako otvoren; to je kao da je moje srce

Navuklo na sebe lice i krenulo u svet.

.....

SMRT I KOMP.

Dve, naravno da su dve.

To sad izgleda sasvim prirodno -

Jedna nikad ne podiže pogled, oci su joj buljave,

Sa naduvenim kopcima, kao u Blejka,

Izlaže svoje

Belege od rođenja što su joj zaštitni znak -

Oštru brazdu na vodi,

Golu

Patinu kondora.

A ja sam živo meso. Kljun joj

Škljoca ustranu: još nisam njena.

Govori mi kako loše fotografišem.

Prica mi kako slatko

Izgleda novorodencad u svojim bolničkim

Frižiderima, samo ti prode

Žmarac niz kicmu,

A onda zatitraju njene jonske

Smrtne ralje,

Uz sitne koracaje.

Ne smeši se ona, ne puši.

Ona druga to cini,
Kosa joj duga i hvale vredna.
Kopile
Što masturbira tu raskoš,
Hoće da bude voljena.

Ja se ne micem.
Mraz je u obliku cveta,

Rosa u obliku zvezde,
Mrtvo je zvono,
Mrtvo.

Neko je likvidiran.

Zimska Stabla

Vlazzne tinte svanuca rastachu modrinom.
Na upijachu od magle
Stabla izgledaju kao botanichki crtezz –
Sjecanja shto rastu, prsten za prstenom,
Nizovi vjenchanja.

Ne poznajuc' pobachaje ni bludnichenja,
Postojanija od zzena,
Ona siju tako bez napora!
Kushajuci vjetrove, beznoge,
Do pasa u istoriji.

Prepuna krila, onosvjetovna.
U ovom, ona se Lede.
O majko lishca i mirluha
Ko su ove piete?
Sjene golubova grivnjasha jednolichno pjevaju,
Al' ne olakshavaju nishta.

KONTUZIJA

Boja plavi to mjesto, mutno grimizna.
Ostatak je tijela istrta,
Boje je bisera.

U zjalu stijene
More hlapce ostrvljeno,
Jedna šupljina središte je cijelog mora.

Znamen kobi,
Velicine muhe,
Plazi niz zid.

Srce se zatvara,
More se povlaci,
Ogledala su zastrta.

LUNA I TISOVO STABLO

Svetlost uma je to, hladna i planetarna.
Stabla uma su crna. Svetlost je plava.
Na moja stopala, ko da sam Gospod, trave polažu svoje jade,
Clanke mi peckaju i o prolaznosti mrmore.
Dimne, utvarne magle nastanjuju to mesto
Od moje kuće odeljeno nizom nadgrobnihi ploca.
Prosto ne mogu da nazrem kuda se stiže.

Luna nije izlaz. I sama je lice,
Belo ko zglob i strašno uznemireno.
More za sobom vuče, ko mracno zlodelo; cuti
Sa O-zevom potpunog ocaja. Tu ja živim.
Dvaput nedeljom, zvona izbezume nebo –
Osam velikih jezika obznanjuju Vaskrsenje.
Na kraju, trezveno odbiju svoja imena.

Uvis stremitisovo stablo. Gotskog je oblika.
Oci ga slede i lunu pronalaze.
Luna je moja mati. Nije ona mila ko Marija.
Iz njene odore plave mali šišmiši ispadaju i sove.
Kako bih volela da u nežnost verujem –
Lice kipa, svecama umekšano
Skreće, baš k meni, svoje blage oci.

Nisko sam pala. Cvetaju oblaci
Plavi i tajnoviti ponad lica zvezda.
U crkvi, potpuno će pomodreti sveci
Lebdeci na osetljivim stopalima iznad hladnih klecala.

Lica i ruku ukrucenih od svetosti.
Luna ne vidi ništa od toga. Gola je ona i divlja.
A poruka tisovog stabla je tmina – tmina i tišina.

Mala fuga

Tisini crni prsti mašu;
Oblaci hladni prolaze.
Gluvi i nemi tako
Slepima daju znake, a oni ih ignorišu.

Volim crne iskaze.
Bezlicnost onog oblaka, sad!
Svud belog ko oko!
Oko slepog pijaniste

Za mojim stolom na brodu.
Opipavao je svoje jelo.
Prsti su njegovi imali njuške lasica.
Nisam ih se mogla nagledati.

Betovena je mogao da cuje:
Crna tisa, beli oblacak,
Strahoviti prepleti.
Prsti-zamke - metež među dirkama.

Prazno i suludo poput tanjira,
Tako se smeju slepci.
Zavidim velikim zvucima,
Tisinoj živici Grosse Fuge.

Gluvoca je nešto sasvim drugo.
Takav mracan levak, oce moj!
Vidim tvoj glas
Crn i razlistan, ko u detinjstvu mom,

Tisina živica od zapovesti,
Gotska i varvarska, cisto nemacka.
Iz nje mrtvi zapomažu.
Potpuno sam nedužna.

Tisa je moj Hrist, dakle!
Zar nije isto tako mucena?
A ti, za vreme velikog rata
U kalifornijskom delikatesu

Seckaš kobasice!
Boje one moj san,
Crvene, šarene, kao vratovi odsecene.
Kakva je to bila tišina!

Velika tišina druge zapovesti.
Sedam mi je leta bilo, ništa nisam znala.

Svet se desio.
Jednu si nogu imao, i pruski duh.

Slicni sad oblaci
Šire svoje prazne caršave.
Ništa ne kažeš?
Moje je secanje slabo

Pamtim jedno oko plavo,
Aktentašnu punu mandarina.
Covek je to bio, znaci!
Crno je zjapila smrt, kao drvo crno.

Preživljavam taj trenutak,
Sređujući svoje jutro.
Moji su ovo prsti, moja je ovo beba.
Oblaci su vencana odora, od onog bledila.

Sastanak pcela

Ko su ti ljudi što me dočekuju na mostu? Meštani ?
Pastor, babica, crkvenjak, zastupnik pcela.
Nezašticena sam u letnjoj haljini bez rukava,
A oni su svi u rukavicama i pokriveni, zašto mi
Niko nije rekao?
Smeše se i spuštaju velove prikacene za starinske šešire.

Naga sam poput kokošije šije, zar me niko ne voli?
Da, evo sekretarice pcela u belom radnom mantilu,
Zakopcava mi manžetne oko clanaka i prorez od
Vrata do kolena.
Sad sam mlecikina svila, nece opaziti pcele.
Nece nanjušiti moj strah, moj strah, moj strah.

Ko li je sad pastor, taj covek u crnom?
Ko li je babica, to je njen plavi kaput?
Svi klimaju cetvrtastim crnim glavama, oni su
Vitezovi pod vizirima,
Grudni oklopi od gaze svezani im u cvor pod pazuhom.
Menjaju im se osmesi i glasi. Vode me kroz grahovo polje.

Staniolske trake namiguju slicno ljudima,
Perjane pajalice šire svoje ruke u moru grahovog cveta,
Grahovog cveta krem boje s crnim ocima i listovima
Nalik na ugnjavljena srca.

Jesu li to ugrušci krvi što ih vreže vuku na uzici?
Ne, ne to su skerletni cvetovi koji će se jednog dana jesti.

Sad mi daju moderan italijanski šešir od bele slame
I crni veo što se oblikuje prema mom licu,
Postajem jedna od njih.
Vode me ka potkresanom gaju, krugu košnica.
Da li to glog tako otužno miriše?
Jalovo glogovo telo, eterom opija svoju decu.

Vrši li se tu neka operacija?
Hirurga ti iščekuju moji susedi,
To prividenje sa zelenom kacigom,
Sjajnim rukavicama i belom odorom.
Da li to je kasapin, piljar, poštar, neko koga znam?

Ne mogu da pobegnem, ukorenjena sam, a žutovilka
me pozleđuje
svojim žutim kesama, svojim bodljikavim arsenalom.
Ne bih mogla da pobegnem a da ne moram bežati zauvek.
Bela košnica je zašticena poput device.
Otvara svoje rasplodne ćelije, svoj med, i tiho bruji.

Kolutovi i pramenje dima u gaju.
Mozak košnice misli da to je svemu kraj.
Evo ih dolaze, prethodnica, na histericnim lastišima.
Ako stojim potpuno mirno, pomislice da sam divlja trava,
Lakoverna glava nederuta njihovom zlocom,
Koja čak ni ne klima, osoba od ugleda u živici.
Meštani otvaraju odaje, love maticu.
Skriva li se ona, jede li med? Jako je mudra.
Stara je, stara, stara, mora da živi još godinu dana,
I ona to zna.
Dok u celijama nalik na clanke prstiju nove device

Snatre o dvoboju u kom će neizbežno pobediti,
Voštana ih zavesa deli od svadbenog leta,
Uzleta žene ubice u nebo koje je ljubi.
Meštani sele device, neće biti ubijanja.
Stara matica se ne pokazuje, zar je toliko nezahvalna?

Iscrpljena sam, iscrpljena ?
Beli stub u pomracenju noževa.
Ja sam madionicareva mala koja nikad ne ustukne.
Meštani razvezuju maske, rukuju se.
Čiji je ono beli dugacki sanduk u gaju, šta su to
Oni uspeli da urade, zašto sam ja hladna?

KOLOS

Nikada necu uspeti da te potpuno sastavim.
Spojen, zalepljen, i pravilno uzglobljen.
Revanje mule, hroktanje svinje, bludno gaktanje
I dalje tece iz tvojih ogromnih usta.
Ovo je gore od kakve njive.

Možda smatraš se kakvim prorocištem.
Glas mrtvaca, ili nekog boga.
Trideset godina trudih se
Da ti mulj iz grla izvadim
Ništa pametnija nisam.

Penjuci se malim lestvama sa lepilom i lizalom
Pužem poput mrava u crnini
Preko jutara tvoje obrve
Da popravim velike ploce lobanje i ocistim
Celave, bele humke sa ociju tvojih

Plavo nebo iz Orestije
Se u luku izvija iznad nas. O oce, sam si ti
Kadar i znamen kao Rimski forum.
Naceh svoj rucak na brdu crnih cempresa.
Tvoje izbledele kosti i aknatska kosa su razbacani.

U staroj im anarhiji sve do horizonta.
Trebalo bi nešto jace od udara groma
Da bi se stvorila takva ruševina.
Nocima cucih na rogu izobilja
Tvoga levog uha, van vetra,

Brojeci crvene zvezde i one boje šljive.
Sunce izlazi ispod stuba tvoga jezika.
Moji sati senom su vencani.
Ne osluškujem više grebanje
Po bledom kamenju prstaništa.

~

I najavila odlazak...

Žaoke

Golih ruku, dodajem saca.

Covek u belom se smeši, goloruk,
Od gaze su naše rukavice prikladne i slatke,
Grla naših clanaka ljiljani odvažni.
On i ja

Hiljadu je pravilnih celija između nas,
Osam saca punih žutih casa,
I košnica sama je šolja od caja,
Bela s ružicastim cvetovima,
S ljubavlju neizmernom je išarah

Misleci: "Slast, slast."
Rasplodne celije sive ko fosili školjki
Plaše mene, izgledaju tako stare.
Šta ja to kupujem, crvotocni mahagoni?
Ima li tu uopšte matice?

Ako je tu, stara je,
Krila su njena dva šala poderana, dugo njeno telo
Otrcanog pliša ?
Jadno je nago, nimalo kraljevsko, pa i sramno čak.
Stojim u povorci.

Krilatih, sasvim obicnih žena,
Medenog roblja.
Ja nisam ropkinja
Iako godinama ja sam prašinu jela
A tanjire otirala gustim svojim vlasima.

I videla posebnost svoju kako hlapi,
Tužna rosa s opasne kože.
Hoće li mrzeti mene,
Te žene što samo hitaju,
Cije su vesti trešnja u cvatu, stasala detelina?

Skoro da je svršeno.
Ja nadzirem.
Evo moje medene sprave,
Radice ona bez razmišljanja,
Otvarajući se, u proleće, ko revnosna devica

Da pretraži zapenušane krunice
Ko što luna, zbog praha boje slonovace, pretražuje more.
Neko treći posmatra.
Niceg on nema s pcelarem il sa mnom.
Nestao je sad

U osam velikih skokova, veliki žrtveni jarac.
Evo mu papuce, evo i druge,
A evo i četvrtastog belog platna
Što ga je nosio namesto šešira.
Ljubazan bio je on,

Znoj njegovih napora kiša je
Što svet ka plodu vuce.
Pronašle su ga pcele,
Na usnama mu se ko laži roje,
Mrseci crte njegovog lica.

Mišljahu one da smrt je vredna toga, al ja,
Moram jedno bice da povratim ? maticu.
Mrtva je, spava?
Gde li je bila,
S telom svojim lavlje ridim, svojim krilima od stakla?

Leti sad ona
Strašnija no što je ikad bila, rida
Brazgotina na nebu, rida kometa
Ponad mašine što ju je usmrtila ?
Mauzolej, kuca od voska.

Roj

U našem gradu neko na nešto puca...
Muklo bum, bum na nedeljnoj ulici.
Ljubomora može krv da pusti.
Može crne ruže da stvori.
Na koga li pucaju?

Na tebe su to noži isukani
Na Vaterlou, Vaterlou, Napoleone,
Elbina grba ti na kratkom trupu,
I sneg, što razmešta svoj blistavi pribor za jelo
Hrpu po hrpu, govoreci: Šš!

Šš! Sa šahovskim narodom igraš,
S nepomicnim figurama od slonove kosti.
Blato se ugiba od grkljana,
Kamen-oslonaca francuskih cizama.

Zlatne i ružicaste kupole Rusije tope se i tale

U pecnici pohlepe. Oblaka, oblaka!
Tako se roj sklupcava i odmece
Sedamdeset stopa gore, u drvo crnog bora.
Pucnjem mora biti oboren dole. Bum! Bum!
Tako je glup da misli meci su grom.

Misli da oni su Božji glas
Što prašta kljunu, kandži, keženju psa
Žutih slabina, coporu pasa,
Što se nad koskom od slonovace kezi
Kao copor, copor, kao svi.

Daleko se vinuše pcele. Sedamdeset stopa visoko!
Rusija, Poljska i Nemacka!
Blagi brežuljci, ista stara grimizna
Polja smanjena poput bakrenjaka
Upredena u reku, predenu reku.

Pcele se svadaju, u svojoj crnoj lopti,
Leteci jež, sav u bodljama.
Covek sivih ruku stoji nad medenim sacem
Iz njihovih snova, košnica-stanica
Gde vozovi, verni svojim celicnim osama,

Odlaze i dolaze, a zemlji nema kraja.
Bum! Bum! Padaju one
Raskomadane, na žbun bršljana.
Toliko o kocijašima, prethodnici, Velikoj armiji!
Crvenom dronjku, Napoleonu!

Poslednjem porednom simbolu!
Roj je do nogu potucen slamom.
Elba, Elba, mehuric mora!
Bela poprsja maršala, admirala, generala
Greju se u nišama.

Kako je to poučno!
Tupa, ujedinjena telesa
Što idu u sigurnu smrt drapirana dekoracijom Majcice Francuske
U novi mauzolej,
Palatu od slonovace, racve bora.

Covek sivih ruku se smeje ?
Osmeh poslovnog coveka, silno praktican.

To nisu uopšte ruke
Vec azbestne posude.
Bum! Bum! "Htele su mene da ubiju."

Žaoke velike ko pribadaci!
Izgleda da pcele imaju osecaj casti,
Crni, neukrotivi um.
Napoleon je zadovoljan, on je potpuno zadovoljan.
O, Evropo! O, tonu meda!

Zimovanje

To je vreme dokolice, ništa se ne dešava.
Zavatlala sam babicinu vrcaljku,
Imam svoj med,
Šest tegli,
Šestore macje oci u vinskom podrumu,

Zimuje u tmini bez prozora
U srcu kuce,
Tik kraj pokvarenog džema poslednjeg stanara
I boca praznjikavog sjaja -
Džin gospodina Toga-i-toga.

To je soba u kojoj nikad nisam bila.
To je soba u kojoj nikad da dišem ne bih mogla.
Crnilo se unutra zbilo poput šišmiša,
Nema svetla
Tek baterijska lampa i njeno bledo

Kinesko žutilo na zastrašujucim predmetima...
Crna tvrdokornost. Trulež.
Posedništvo.
To je ono što me poseduje.
Ni okrutno ni ravnodušno

Tek neuko.
To je vreme kad pcele tavore - pcele
Tako spore da jedva ih prepoznajem,
Defiluju poput vojnika
Ka konzervi sirupa

Da nadoknade med koji sam im ja uzela.
Tejt i Lajl ih održavaju,
Rafinirani sneg.
Od Tejta i Lajla one žive, umesto od cveca.
Uzimaju ga, Hladnoca nastupa.

Sad se sklupcavaju,
Crne
Misli protiv sve te beline.
Osmejak snega je beo.
Širi se napolje, milju dugo majsensko telo,

U koje one, za toplih dana,
Jedino mogu da nose svoje mrtve.
Sve pcele su žene,
Sluškinje i dugacka dama kraljevska roda.
Otarasile su se muškaraca,

Grubih, glupih nespretnjakovica, gejaka.
Zima je za žene -
Žena, još uvek plete,
Kraj kolvke od španskog oraha,
Telo joj je lukovica na mrazu i odvec tupo da misli.

Da l ce košnica preživeti, da l ce gladiole
Uspeti svoje vatre da sacuvaju
Da bi ušle u drugu godinu.
Ciji ce ukus one probati, božicnih ruža?
Lete pcele. Probaju ukus proleca.

Rub

Žena je dovršena.
Njeno mrtvo

Telo nosi osmeh ispunjenja,
Privid grcke nužnosti

Tece naborima njene toge,
Njene bose

Noge kao da vele:
Daleko dogurasmu, gotovo je.

Po jedno mrtvo smotano cedo, bela guja,
Na svakom od malih

Vrceva mleka, sad praznih.
Svila ih je

Nazad u svoje telo kao što latice
Ruža zatvara kad vrt

Zamire a mirisi prokrvare
Iz slatkih, dubokih grla nocnog cveca.

Luna nema zbog cega da bude tužna,
Dok iz svoje koštane kapuljace zuri.

Navikla je na ovakve stvari.
Njena se crnina povlaci i pucketa.

Reci

Sekire
Posle cijih udara šuma jeci,
I odjeci!
Nestaju odjeci
Iz središta ko konji.

Mezgra
Izvire ko suze, ko
Voda što se bori
Da ogledalo ponovo stvori
Na steni

Što kruni se i obli,
Bela lobanja,
Zelenim korovom izjedena.
Godinama kasnije
Na putu ih srećem -

Reci suve i nezauzdane,
Neumornih kopita povećerje.
Dok
S dna bare, zvezde stajacice
Životom jednim gospodare.

Modrica

Boja se sjuri na mesto, tamnogrimizna.
Ostatak tela potpuno je ispran,
Boje bisera.

U otvoru stene,
More pomamno siše,
Jednu špilju sveg mora središte.

Velicine muve,

Znamen sudbine
Niz zid gamiže.

Zatvara se srce,
More nazad klizi,
Ogledala su pokrivena.

Pismo u novembru

Ljubavi, svet
Naglo menja, menja boju. Ulicno svetlo
Pacovskim repom polovi
Mahune zanoveti u devet izjutra.
Arktik je to,

Taj mali crni
Krug, s žuckasto-smedom svilom trava - kosicom beba...

Zelenog neceg ima u zraku.
Mekanog, finog.
S ljubavlju me ušuškava.

Zajapurena sam i topla.
Mislim da mogla bih biti ogromna.
Tako sam nerazumno srećna,
Moji Velingtoni
Gacaju i gacaju kroz bajno crvenilo.

To je moj posed.
Dva puta na dan
Korakom ga merim, njušeci
Divlji zimzelen s hirom-zelenim
Rubovima nazubljenim, gvožđe cisto,

I zidinu od starih lešina.
Ja njih volim.
Volim ko što se voli istorija.
Jabuke su od zlata,
Zamisli samo -

Sedamdeset mojih stabala
Što tvoje zlatnorumene lopte drže
U gustoj sivoj samrtnoj supi,
Milion njihovih
Zlatnih listova metalnih i mrtvih.

O ljubavi, O, celibatu,
Niko sem mene
Do pojasa mokar ne hodi.

Nenadoknadivo
Zlato krvari i tamni, ždrelo Termopila.

Brest

Za Ruth Fainlight

Znam dno, kaže. Znam ga mocnim pipkom svog korena.

To tebe plaši.
Ja ga se ne plašim: bejah tamo.

Da l more je to što u meni cuješ,
Sve njegove zlovolje?
Il glas nicega, to beše tvoje bezumlje?

Ljubav je senka.
Kako ležiš i placeš za njom.
Oslušni: to su njena kopita: otrgla se, poput konja.

Svu noc galopiracu tako, silovito,
Dok glava ti ne postane stena, jastuk omanja livada,
Što odzvanja, odzvanja.

Il da ti zvuk otrova donesem?
Kiša je to sada, ta bezmerna tišina.
A to je njeno voće: kalaj belo, kao arsenik.

Ispaštah krvolocnost suncevih smiraja.
Do korena spržene
Crvene moje žile gore i štrce, žicana ruka.

Na komade se sad raskidam što lete unaokolo ko palice.

Vetar takve žestine
Nece podneti ravnodušnost: moram da vrisnem.

I luna je nemilostiva: vukla bi me
Okrutno, jer je jalova.
Njen sjaja me ranjava. Ili sam to ja nju uhvatila.

Puštam je da ide. Puštam je da ide
Skvrcena i tanka ko posle temeljnog hirurškog zahvata.
Kako me tvoji loši snovi opsedaju i darivaju.

Plac u meni prebiva.
Nocu odleprša
Tražeci, udicama svojim, nešto da ljubi.

Užasava me taj mracni predmet
Što u meni spava;
Ceo dan osećam njegovo meko, paperjasto
meškoljenje, zlocudnost njegovu.

Prolaze oblaci i raspršuju se.
Nisu li to lica ljubavi, te blede nepovratnosti?
Zar zbog toga mi se srce kida?

Više da saznam ne mogu.
Šta li je to, to lice
Tako krvnicko u stisku grana -

Zmijске njegove kiseline ljube.
Volju ono okamenjuje. To su samotne, spore greške
Što ubijaju, što ubijaju, što ubijaju.

MINHENSKI MANEKENI

Perfekcija je užasna, ne može imati djecu.
Dah, hladan kao snijeg, sasušuje maternicu

Gdje tisovo drveće udara kao Hidre,
Drvo života

Što oslobađa njihove mjesece, mjesec za mjesec, bez namjene.
Mlaz krvi je mlaz ljubavi,

Potpuno žrtvovanje.
Znaci: nema više idola osim mene,

Mene i tebe.
Dakle, u njihovoj sumpornoj zaljubljenosti, u njihovim osmjesima

Ovi manekeni kreću večeras
U Münchenu, mrtvacnici između Pariza i Rima,

Goli i celavi u krznima svojim.
Naradasta lizala na srebrenim štapovima,

Netolerantni, nerazumni.
Snijeg kapa komadice svoje tame,

Nikoga se ne tice. U hotelima
Ruke će otvarati vrata i ostavljati

Dolje cipele na glaćanje
U koje će široki palci ući sutra.

Domacinstvo ovih prozora,
Malenih šnjura, zelene konfekcije,

Mršavi Njemci drijemaju u njihovom nepresušnom ponosu.
I crni telefoni i udice

Svjetlucaju
Svjetlucaju i probavljaju

Bez glasa. Snijeg nema glasa.

Spaljivanje veštice

Na tržnici oni slažu suvo granje.
Gustiš od senki jadan je ogrtac. Nastanjujem
Svoje voštano oblicje, telo lutke.
Bolest ovde zapocinje: ja sam pikado tabla za veštice.
Samo davo može davola da pojede.
U mesecu crvenog lišca penjem se na postelju od vatre.

Lako je tamu kriviti: celjust vrata,
Utrobu podruma. Oni su iskricavost moju ugasili.
Crna tvrdokrila gospa drži me u kavezu za papagaja.
Kako ogromne oci mrtvi imaju!
Intimna sam sa dlakavim duhom.
Dim koluta iz grlica one prazne tegle.

Ako sam mala, ne mogu napraviti štetu.
Ako se ne krecem, necu ništa prevrnuti. Tako sam rekla,
Sedeci pod poklopcem, sitna i nepokretna kao zrno pirinca.

Oni odižu ringle, krug za krugom.
Puni smo mi skroba, mali moji beli drugari. Mi rastemo.
U pocetku to boli. Crveni jezici istinu ce poducavati.

Majko svih buba, samo otvori šaku:
Proletecu kroz svecina usta poput neoprljenog nocnog leptira.

Vrati mi moje oblicje. Spremna sam da odgonetnem dane
Kada sam se s prahom sjedinila u senci od kamena.
Moji gležnjevi se sjaje. Sjaj se penje uz moja bedra.
Izgubljena sam, izgubljena, u haljinama od sveg tog svetla.

Dešava se. Potrajace? -
Mozak mi je stena,
Nemocnih prstiju, bez jezika,
Moj bog su pluća od celika

Koja me vole, pumpaju
Moje dve
Kese za prašinu i prazne ih
Nece

Dozvoliti da potonem
Dok napolju dan klizi kao telegrafska traka.
Noc donosi ljubice,
Tapete s ocima,

Svetla,
Blage neznance
Što govore: "Kako si?"
Uštirkana, odbojna prsa.

Mrtvo jaje, pocivam
Ceo
Na celom svetu koji ne mogu da opipam,
Na belom, zategnutom

Bubnju moje postelje
Posecuju me fotografije -
Moja žena, mrtva i ravna, u krznu iz 1920,
Sa ustima punim bisera,

Dve devojčice
Ravne kao ona, šapucu: "Mi smo tvoje kćeri."
Mirne vode
Prekrivaju moje usne

Oci, nos i uši,
Prozirni
Celofan koji ne mogu da pocepam.
Na golim ledima

Smešim se, kao Buda, sva
Htenja, želje
Spadaju sa mene poput prstenova
Grleci svoja svetla.

Kandza
Magnolije,
Sopstvenim mirisima opijena,
Ništa ne traži od života.

Meduza

Kraj tog kopnenog ispljuvka kamenih plombi,
Ociju zakolutanih belim štapovima,
Ušiju što upijaju protivrecje mora,
Smeštaš svoju bezocnu glavu ? Božju jabucicu,
Sociva milosrda,

Tvoja rugla
Svijaju svoje divlje celije u senci mog broda,
Gurajuci se poput srca,
Crvena stigma u samom centru,
Što plovi na isprekidanoj struji najbližem mestu polaska,

Vukuci svoje Isusovske kose.
Pitam se, jesam li umakla?
Moje misli k tebi vijugaju,
Starom pupku nalik na lopar, Atlantskim kablom,
Što održava se, izgleda, u stanju volšebnog oporavka.

Bilo kako bilo, uvek si tu,
Drhtavi dah na kraju moje žice,
Luk od vode što preskace
Moj vodeni bic, blistav i zahvalan
Dirljiv i zahtevan.

Nisam te zvala.
Uopšte te nisam zvala.
Pa ipak, pa ipak
Dohuktala si mi preko mora,
Debela i crvena, posteljica

Što parališe uzbudene ljubavnike.
Kobrino svetlo
Što istiskuje dah iz zvončica krvi
Mindušice. Nisam mogla da dodem do daha,
Obamrla i bez para,

Preosvetljena, poput rendgenskog snimka,
Ko si mi pa ti?
Pricesna hostija? Crna Bogorodica?
Ni komadic necu uzeti od tvoga tela,
Boce u kojoj živim,

Groznog Vatikana.

Do smrti sam sita vruće soli.
Zelena poput evnuha, tvoja htenja
Sikcu na moja sagrađenja.
Iš, iš, pipce ljigavi!

Niceg nema među nama.

Arijel

Zastoj u tmini.
Potom nesuštastvena plavet
Briznu iz hridi i dalje.

Lavice božanska,
Kako srastamo,
Stožer od peta i kolena – Brazda se

Cepa i promice, sestra
Smedem luku
Vrata van mog dohvata.

Crnooke
Bobice tamne bacaju
Udice –

Crni slatki krvavi zalogaji.
Seni.
Nešto drugo

Kroz zrak me tegli –
Bedra, vlasi;
S mojih peta ljuspe.

Bela
Godiva, ljuštim se –
Mrtve ruke, mrtve neumoljivosti.

A sad
Penim do žita, bleska mora.
Detinji plac se

U zidu topi.
I ja sam
Strela,

Kap rose što leti
Samoubilacki, zajedno s putem
U crveno

Oko, kotao jutra.

Bulke u oktobru

Čak ni suncani oblaci jutros nemaju takve suknje.
Ni žena u ambulantnim kolima
Čije crveno srce tako zapanjeno kroz njen kaput cveta ?

Dar, dar ljubavi
Potpuno netražen
Od neba

Što blede i zažareno
Pali svoj ugljen-monoksid, od ociju
Zamucenih do zgasnuca pod klobucima.

O, Gospode, šta sam ja
Kad pozna ta usta moraju da krice razjapljena
U šumi mraza, u osvitu različka.

RANI ODLAZAK

Gospo, soba vam je prepuna cvijeca.
Sjecat cu se toga kad me izbacite,
Mene što sjedim ovdje i dosadujem se kao leopard
U vašoj prašumi svjetiljaka od vinskih boca,
Baršunastih jastucica boje krvavice
I bijelih porculanskih riba poletuša iz Italije.

Zaboravljam vas, slušajući kako rezano cvijeće
Pijucka tekucine iz odabranih lončica,
Zemljanih vrceva i krunidbenih pehara
Poput ponedjeljnih pijanica. Mlijecne bobe,
Mjesni skup odlicnika, klanjaju se
Svojim štovateljima u ploci stola:
Gomili ocnih jabucica što gore gledaju.
Jesu li ono latice ili listovi s kojima ste ih združili ?
Oni zelenilom isprugani ovali srebrnog tkanja?
Te crvene pelargonije poznajem.
Prijatelji, prijatelji. Vonjaju na pazuha
I zamršene jesenje bolesti,
Mošune poput ljubavnicke postelje sljedeceg jutra.
Nosnice mi bride od nostalgije.
Mocvare kane: nošnja njihove nošnje.
Nožnim prstima dodiruju ustajalu vodu kao magla gustu.

Ruže u covjekolikom krcagu
Ispustile su dušu prošle noci. Krajnji cas.
Žuti im steznici bijahu spremni da se rascijepe.
Hrkali ste, a ja cuh kako se latice odriješuju,
Bubnjajući i kuckajući poput nervoznih prstiju.
Trebali ste ih baciti prije no što pomrijehu.
Svijetanje otkri komodu
Uneredenu kineskim rukama. Sad u me pilje
Krizanteme velike kao
Holofernova glava, uronjene u isti
Grimiz kao ova zdepasta sofa.
U zrcalu ih podupiru njihove dvojnice.
Slušajte: vaši podstanari miševi
Štropocu paketicima krejera. Glatko brašno
Prigušuje im pticje nožice, a oni zvižducu od radosti.
A vi i dalje kunjate, nosom prema zidu.
Ova mi rosulja pristaje poput sumornog ovoja.
Kako stigismo u vaše potkrovlje?
Pružili ste mi džin u staklenoj vazi za pupoljke.
Zaspasmo kao kamenje. Gospo, što to cinim
S plucima punim prašine i jezikom od drveta,
Do koljena u studeni, pod samim cvijecem?

Dva Pogleda Na Sobu Sa Leshevima

1.

Onoga dana kada je posjetila dvoranu za seciranje
Izlozzishe chetiri choveka, crna kao zagorena pura,
Napo vec rashchinjena. Kiselkasti zapah
Bachava smrti uhvatio se za njih;
Momci u bijelim kutama dadoshe se na posao.

Glava njegova lesha se urushila,
I ona jedva jedvice da je ishta razaznavala
U tom krshu kostiju i lubanje i stare kozze.
Zzuckasti komad tetive drzzao ju je da se ne raspadne.

Bebe puzzastih nosica bezvoljno plutaju i sjaje u vrchevima.
On joj pruzza isjecheno srce poput napukla predmeta iz
Porodichne bashtine.

2.

U Brueghelovoj panorami dima i pokolja
Samo je dvoje ljudi slijepo za vojsku strvinarsku:
On, plovec morem modrog satena njenih
Sukanja, pjevushi u pravcu
Ogoljenog joj ramena, dok se ona nadnosi nada nj,
Poigravajuc se sa notnim listicem,
Oboje gluhi za gusle u rukama
Mrtvachke glave shto zasenjaju njihovu pjesmu.
Ovi flamanski ljubavnici cvjetaju; ne zadugo.

Ochaj, ipak, zagrezao u boju, poshtedjuje sitan dijelak
Ludo, pazzljivo, u donjem desnom kutu.

Gljive

Prekonoc, vrlo
Bjelkasto, oprezno,
Vrlo tiho

Nashi nozzni prsti, nashi nosevi
Prodiru u glinasto tlo,
Hvataju zrak.

Nitko nas ne vidi,
Ne zaustavlja, ne izdaje;
Sitna zrna krche put.

Mekushaste shake zahtijevaju
Pomicanje iglica,
Lisnate stelje,

Chak i plochnika.
Nashi chekici, nashi maljevi,
Bezuih i bezoki,

Savrsheno bezvuchni,

Proshiruju pukotine,
Tiskaju se kroz rupe.

Zzivimo dijetno od vode, od
Mrvica sjene.
Uljudne, trazzec'

Malo ili nishta.
Tako nas je mnogo!
Tako nas je mnogo!

Mi smo police, mi smo
Stolovi, mi smo krotke,
Mi smo jestive,

Laktamo se i guramo
Unatoch nama samima.
Nasha se vrsta mnozzi:

Do jutra cemo
Bashtiniti zemlju.
Nasha je noga na vratima.

Zzablja Jesen

Ljeto stari, zimogrozna mati,
Kukci su tvrdi, mrshavi.
U ovim barskim domovima mi samo
Krekecemo i sahnemo.

Jutra se rastachu u snenosti.
Sunce okasno zasvijetli
Mejdu mlohavim trskama.
Mushice nas napushtaju.
Mochvara vene.

Mraz obara chak i pauka. Ochito se
Duh obilja
Nastanjuje negdje drugdje.
Nash narod kopni zzalostivo.

Zimski Brod

Na ovom pristanishtu nema velikih iskrceanja

o kojim bi se govorilo.
Crvene i narandzaste barke nakrecu se i prekrivaju mjehuricama
Privezane za dok, straromodne, kitnjaste,
I naizgled neunishtive.
More pulsira pod kozzom od ulja.

Galeb zadrzava pozu na sljemenjachi stracare,
Najahav struju vjetra, nepomichan
Kao shuma i svechan, u sakou od pepela,
Cijala spljoshtena luka usidrila se u
Okruglini zzutog mu dugmeta oka.

Mali izvidjachki avion pluta poput danje lune ili kositrene
Cigare svrh svog klizalishta riba.
Kraj je sumoran kao stari klishe.
Oni iskrjavaju tri bureta sitnih rachica.
Kolje pristana izgleda kao da ce se srushiti.

A s njim klimavo zdanje
Skladishta, dizalica, brodskih dimnjaka i mostova
U daljini. Posvuda oko nas voda migolji
I chavrlja svojim nehajnim jezikom,
Prenoseci vonj uginulog bakalara i katrana.

Dalje na puchini, valovi ce zzvakati kolache od leda
Mrshav mjesec za spavache po parkovima i ljubavnike.
Chak su i nashe sjene pomodrjele od studi.
Htjedosmo vidjeti sunce kako se radja
A presrete nas ovaj brod sledjenih rebara,

Bradat i usopljen, albatros od inja,
Relikvija ruznog vremena, sva mu vitla i potporniji
Opklopljeni u staklaste opne.
Sunce ce ih uskoro istanjiti:
Vrh svakog vala popu nozza blista.

Prijelaz Preko Vode

Crno jezero, crni chamac, dvoje crnih,
Iz papira izrezanih ljudi.
Kamo odlaze crna stabla shto se ovde napajaju?
Sjene im jamachno zakrivaju Kanadu.

Trachak svjetla cijedi se kroz vodeno cvijece.
Lishce nas njihovo ne pozzuruje:
Oblo je, glatko i puno mrachnog savjeta.

Od vesla drhcu mrzli svjetovi.
Duh crnoce je u nama, u ribama je.

Deblo izranja u oproštaju, poput blijede ruke;

Zviježde se otvaraju među ljiljanima.
Nisi li zaslijepljen tim bezizraznim sirenama?
Ovo je muk zatravljenih duša.

Dogadjaj

Kako se pochela skrucuju!
Mjesechina, ova stijena od krede
U chijoj pukotini lezzimo

Ledja uz ledja. Chujem sovin krik
Iz njega hladnog indiga.
Nenosni vokali prodiru u moje srce.

Dijete se u bijeloj kolijevci okreće i uzdishe,
Otvora sad usta, zahtjevno.
Njegovo lishce urezano je u napaceno, crveno drvo.

Zatim postoje zviježde, neiskorjenjive, tvrde.
Jedan dodir: on peče i razbolijeva.
Ne mogu vidjeti tvoje oči.

Ondje gdje cvijet jabuke sledjuje noc
Hodam u krugu,
Brazdom starih mana, dubokom i gorkom.

Ovamo ne moze doci ljubav.
Crna provalija se otkriva.
Na suprotnoj ivici

Mala bijela duša mashe, mala bijela larva.
Moje me udovi takodjer napustishe.
Ko nas je rashchinio?

Mrak rastache. Dotichemo se kao bogalji.

Branje Kupina

Niko na putu, nishta, nishta do kupina,
Kupina s obje strane, premda uglavnom na desnoj,
Aleja kupina, shto spushta se u zavojima, i more shto se
Talasa na njenu kraju. Kupine

Krupne ko jagodice palca, i nijeme kao oči
Od ebanovine u zzivici, nabrekle od
Modro-crvenih sokova. Po mojim ih prstima rasipaju.
Nisam trazzila to krvno posestrimstvo; mora da me vole.
Prilagodjuju se mojoj boci za mlijeko, sploshcujuci se.

Iznad nas lete chavke u crnim, kakofonichnim jatima,
Komadici izgorjelog papira shto se obrcu na vjetrovitom nebu.
Samo njihov glas prosvjeduje, prosvjeduje....
Ne vjerujem da ce se more uopshte pojaviti.
Visinske, zelene livade zzare se kao iznutra zapaljene.
Stizzem do grma kupina tako zrelih da je grm muha,
Shto su plavo-zelenim trbusima i staklastim krilcima
Sachinile kineski paravan.
Medna svetkovina kupina ih je omamila; one vjeruju u raj.
Josh jedan zavoj, i kupinama i grmlju je kraj.

Jedino shto sad dolazi jest more.
Izmedju dva brezzuljka jurnuv, nenadan se vjetar usmjeri na me,
Cushkajuci me utvarnim rubljem po licu,
Ovi su brezzuljci suvishe zeleni i svjezzi a da bi okusili so.
Slijedim kozju stazu izmedju njih. Posljednji me zavoj dovodi
Do sjeverne strane brezzuljka, a ta je strana narandzasta stijena
Koja ne gleda u nishta, nishta, osim velikog prostora
Bijelih i kositrenih svjetala i buke kao da kovachi srebra
Kuju i kuju nepodatnu kovinu.

Tri Zene

- Koliko dugo mogu biti?

Koliko dugo mogu biti zid, odbijati vjetrove?

Koliko dugo mogu biti?

Praviti rukom zaklon od sunca,
zaustavljati plave munje hladnog mjeseca?

Glasovi usamljenosti, glasovi patnje
zaogrcu moja ledja, neminovno.

Kako ih umilostiviti, njihovu malu uspavanku?

- Koliko dugo mogu biti zid oko mog zelenog vrta?
Koliko dugo moje ruke
mogu liječiti njegov bol? I koliko josh moje riječi
mogu biti na nebu sjajne ptice utjehe, utjehe?

Strashna je stvar

biti toliko otvoren: to je kao da je moje srce
stavljeno na lice i sheta svijetom.

Mushkarac sam
Mada sam jednog
Avgustovskog jutra
Rodila dete
Zdravo dete ruzichastih obraza
Sa trbuhom punim mleka
Prirodno ? dok je babica
Gurala glavu u medjunozzje
Kao u plinski shtednjak
O na usne deteta
Pala je i druga kap mleka!
Kako je svechano dolazilo
Prvo jutro materinstva
Radost ? svetlost
Kroz sobe bolesnika
Nalik igri jaganjaca na proplanku
I dok me je zavodila ta belina
Rub lavora se prelivao
Kad umesto prve vode
Spoznah boju krvi
Shanuh:Samo da ne umrem
Mojom smrcu u trenu
Dete bi izgubilo oba roditelja
Sad sam bespolna
Kao umetnost
Spokojan lebdim
Paperje ili oblak shta li?
Treshnjin cvet mozzda?
Sam sa desetomesechnom matericom
Praznom kao vasiona
Da samocu predjem
S jedne na drugu stranu
Potrebno je samo malo
Da budem sam
Sa svojom poezijom....

Razmishljanja

Postoji ovaj beli zid, iznad kojeg se nebo stvara
Beskrajno, zeleno, posve nepristupachno.

Po njem plutaju andjeli, i zvezde, takodje u ravnodushju.
One su moja sredina.
Sunce se rastapa na tom zidu, krvareci svoje svetlosti.

A sad sivi zid, kandzama izgreban i krvav.
Zar nema puta shto vodi s uma?
Stepenice na mojim ledjima spiralno zavijaju u vrtlog.
U ovome svetu nema ni stabala ni ptica,
Postoji samo mrzovolja.

Ovaj crveni zid neprestano se trza:
Crvena shaka, otvara se i zatvara,
Dve sive, papirne vreće
To je ono od chega sam sazdana, to i strava
Da ce me odvesti pod krstove i kishu pieta.

Na crnom zidu, neodgonetljive ptice
Vrte glavama i krichu.
Nema govora o besmrtnosti medju njima!
Hladna nam se nishtavila priblizjavaju,
Krecu se uzzurbano....

Sitni Sati

Prazna, odjekujem i za najmanjim korakom,
Muzej bez kipova, velichajan zbog stupova, trijemova, rotunda.
U mom dvorishtu vodoskok shiklja i tone natrag u sama sebe,
Opatichkog srca i slijep za svijet. Mramorni ljiljani
Hlape svoju bljedocu kao mio miris.

Zamishljam se sa silnom publikom,
Kao majku bijele Nike i nekoliko golookih Apolona.
Namjesto toga, mrtvi me vrijedjaju pazznjom,
I nishta se ne mozzedogoditi.
Mjesec polazze ruku na moje chelo,
Bezizrazajnog lica i nijem poput bolnicharke.

Dobrota

Dobrota se oko moje kuce šunja.
Dama Dobrota, tako je fina!
Plavi i crveni dragulji njenog prstenja dime se
U prozorima, ogledala se
Ispunjavaju osmesima.

Šta je stvarnije od detinjeg placa?
Možda je divljiji plac zeca
Al duše on nema.
Šecer sve leci, tako kaže Dobrota.
Šecer je neophodan fluid.

Njegovi kristali melem mali,
O, dobroto, dobroto,
Što parcice sakupljaš ljupko!
Moje japanske svile, očajni leptiri,
Mogu svakog casa biti probodeni, anestezirani.

I evo tebe, s šoljom caja
U paru zamotanom.
Mlaz krvi je poezija,
Ništa ga ne zaustavlja.
Pružáš mi dva ceda, dva ružina cveta.

Obešeni

Šcepao me za koren kose bog neki.
Cvrcah mu u plavim voltima poput proroka pustinjaka.

Ko gušterov kapak škljocnuše s vidika noci:
Svet šturih belih dana u duplji bez senika.

Grabljiva dosada za ovo me drvo pribi.
Da je on na mom mestu, isto ucinio bi.

OGLEDALO

Srebrno sam i egzaktno. Nemam predrasuda.
Šta god gledam smesta progutam
Takvo kakvo jest, nezamagljeno ljubavlju ili nesklonošću.
Nisam okrutno, samo istinoljubivo -
Oko malenoga boga, cetvorokutno.
Vecinu vremena provodim mozgajuci o suprotnom zidu.
Ružicastom, s mrljicama. Toliko vec dugo gledam u njega
da pomišljam da je deo mog srca. No on ne treperi.
Lica i tama razdvajaju nas uvek iznova.

Sada sam jezero. Jedna se žena prigiba nada mnom
Tragajuci u mojim daljinama za onim što zaista jest.
Potom se okreće onim lažljivcima, svecama i mesecu.
Vidim joj leda i verno ih odražavam.
Nagrađuje me suzama i mahanjem ruku.

Mnogo joj znacim. Dolazi i odlazi.
Svakoga jutra baš njeno lice zamenjuje tamu.
U meni je utopila mladu devojku
I u meni se dan za danom stara žena
Uzdiže prema njoj, poput strašne ribe.

TI SI

Na klovna nalik, najsrećniji na svojim rukama,
stopala do zvezda i meseceva lobanja,
sa škrigama k'o riba. Zdrav razum
zgrcenih palceva na način dodoa.
Smotan u tebi poput kotura,
lovi svoju tamu k'o što sove rade.
Mutav k'o repa od četvrtog
jula do Dana svih budala,
o, ti visokonarastajući, moj hlepicu.

Mutan k'o magla i iščekivan k'o pošta.
Dalja od Australije.
Atlas svinutih ledja, naš putujući racic.
Umotan k'o pupoljak a kod kuće
k'o sladjica u vrcu salamure.
Vrša puta jegulja, bockavih.
Skakutav k'o meksički grah.
Ispravan k'o dobro izveden zbir.
Čist dosije, s tvojim sopstvenim likom.